

سخن هنر و رسانه

هنرمند محرم حریم ملکوت است و گوش جاننش آشنای پیام سروش. هنر روایت این رازگویی است.

زان فراوانی که اندر جان اوست
هر تهی را پر نمودن شأن اوست
هنر آیینی فطرت است و از این
جاست که هنرمند هم‌زبان جان
آدمیان است.

نقش‌گر خود را چو با فطرت سپرد
نقش او افکند و نقش خود سپرد
و دیگر، هنر باز تاب عصر و عالمی
است که اهل هنر در آن می‌زیند و
نیز روح و معنای آن.

و راستی اگر چنین است، در عصر
هبوط دوباره‌ی آدمی، عصری که
نفس اماره جای فطرت را غصب
می‌کند و برهوت ناسوت حجاب
افق ملکوت می‌شود، چه بر سر هنر
می‌آید؟ و بر هنرمند چه خواهد
گذشت؟

هنر واسطه‌ای است برای بیان گویای
معنا و دریافت عمیق پیام. آیا بدین
معنا هنر یک رسانه است؟

در آیینی هنر پیام-چه به مثابه‌ی
غایت و چه اثر- حضور و جایگاهی
در خور دقت و توجه دارد، اما رسانه
امروز خود پیام است و با تلقی
مخاطب از آن و باور به آن قدرت
می‌یابد. رسانه در افق و چارچوبی
مقیّد معانی را در هاضمه‌ی خود به
آن چه می‌خواهد فرومی‌کاهد. و چنین
است که هنر (مانند آزادی) استحال
می‌شود. رسانه، امروز، قفسی مزین
است که پرنده‌ی فکر عالم حقیقت را
در آن از یاد می‌برد و چنان به این دام
خو می‌کند که خود را آزاد می‌پندارد.

این چنین؛ پیمودن راه درک ماهیت،
معنا و مصداق هنر و رسانه تفکری
می‌طلبد به بلندای حکمت، دیدی به
وسعت تاریخ، و قدمی به استواری
صبر.

اشاره: بیت‌ها از کتاب زبور عجم اثر اقبال
لاهوری است.